

ČTENÍ MYSLI PODLE

petra doležala

host Adéla Horská

Je dáno každému z nás probouzet v sobě strach, sotva se pohne složený kapesník ve skříni bez zjevného důvodu. Ach, jak jsme zranitelní, vždyť si dosud myslíme že vše se na světě děje z nějakých příčin.

ESP

Petr Doležal

Ten druhý ve mně

To že umím vidět v lidech jako v kině, mě naučil on. Po-
prvé jsem se s ním potkal při marný snaze porazit strach na
skokanským můstku. Stál jsem na té vibrující fošně, trčící
pět metrů nad modrou hladinu a věděl že nedokážu udělat
ten zatracenej krok protože neumím plavat. Bylo mi deset.

„Tak skoč, ty srabe!“ křičeli na mě kamarádi, nadnášející
se nad hlubinou daleko od břehu.

Tehdy se objevil na protější straně duny, zamítavě krou-
tící hlavou.

„Jestli skočíš, nikdo z nich ti ruku nepodá.“

A na samém sklonku onoho dne, kdy mě všichni opustili
v pohrdání nad mojí zbabělostí, jsem začal s učením jak se
dívat skrz oči na plátna kin, co nosí lidé v hlavách.

Ta představení která se tam odehrávají jsou tak děsivá a
strašlivá, že pokaždé když je spatřím hlasitě prosím Boha.

„Pane, neusni ať ti druzí v nich nevkročí na tento svět.
Milostivý Bože, ty druhý ve mně, slituj se nad všemi kteří se
nechávají unášet představou vlastní existence bez tvé pří-
tomnosti, či bez jakékoliv nadpozemské milosti.

Odpusť nám, že jediné čeho se opravdu bojíme je primi-
tivní strach z fyzické bolesti.

Petr Doležal

Hlavy, ve kterých jsem viděl ty děsný filmy.

Samael

Vousatej chlápek z Varšavy v černém obleku s jarmulkou na hlavě klečící v kaluži pod cedulí Ulica Grzybowska.

Vítr

Obézní malá holka z nudistické pláže pokapaná rozteklou čokoládou na špekátém břichu a tučnejch nohách.

Fanyinka

Usměvavá stará žena srkající hlasitě kávu v kostýmku s levnou broží, která má podobu slepého páva.

Sen, který mě vysál

Vřískající kuchař v Itálii točí nad hlavou placku z těsta a topí se v dešti potu ze svých hustých vlasů.

Unce zlata

Starý muž soumraku zírá uhrančivě na opuštěnou asfaltovou cestu, držící se křečovitě mříží zamknuté brány.

Kaskadér

Student s vředovitou pletí v sluncem zalitém vagonu zahladěný do notebooku skrze silné brýle.

Utopená v posteli

Útlá dívenka z letního tábora s fialovými žilami na rukách, chlemtavě lízající zmrzlinu.

Dituri

Bulharská žena v čertově kroji sedící rozkročmo na studni při prodávání přezrálých fíků, nad kterými stoupají ve víru drobné mušky.

Stínař

Kominík s bílou čepicí tlačí kolo přes přechod směřící se na mladou ženu, která svírá zelený knoflíček na halence ukryvající překypující prsa.

Někoho sis přivedl s sebou

Čerstvý gymnazista v uniformě obhazuje hlasitě onanii v obležení opilých spolužaček.

Šepot

Zlatá nevěsta oživující kytici suchých kopretin s plačícíma očima, nad potřísněným klínem od červené řepy.

Gilotina

Kuchařka s majolkou v koutku úst obírající kuřecí kostru před skupinou zlobivých učňů.

Mlýny v temném lese

Tlustej invalida v žluté pletené vestě opravující motor auta z vozíku, před šedivým panelovým domem.

Ten druhý ve mně

Klaun v cirkusu prodávající lístky na odpolední dětské představení s nakresleným úsměvem.

Žába musí z kola ven

Dospívající kluk s černými vousky pod nosem, kterého bije jeho otec přes nohy dřevěným ramínkem na šaty za špatný prospěch ve škole.

Vánoční židle

Unavená servírka s křivými zuby a trpkou zkušeností po rozvodu, snažící se o navázání známosti s chlapíkem v dobře padnoucím obleku.

Šlépěj

Bezruká žena připoutaná na invalidní vozík kreslí symboly smrti štětcem, sevřeným uslintanými ústy.

Super moucha Flynn

Předškolní dítě donucené k návštěvě u psycholožky za to že maluje mámu a tátu se šesti prsty na rukou.

Ani stopa po Zakovi

Vyděšený muž právě zjistil, při splachování záchodu v zahradním domku, že má ve výkalech modrou krev.

Fotografie

Přepudrovaná žena se sklonem k sodomii hladí apatického oslíka, chodícího do kruhu na venkovské pouti.

Průsak

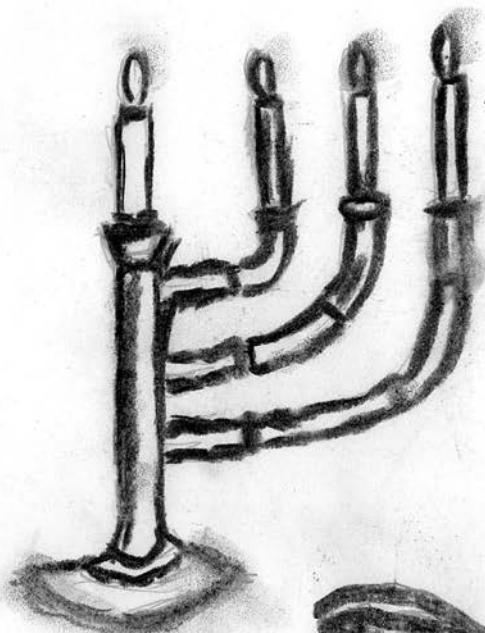
Stydící se mladík s nepřehlédnutelným náznakem rozštěpu, kterému mačká stehno při první schůzce teplouš v laciné paruce.

Krutovláda hodinového strojku

Španělský rybář v roztrhaném svetru obnažující bezzubé dásně při výhodném prodeji své chatrné loďky.

Kam pošta nechodí

Páchnoucí žena, žijící v autobusové zastávce, při vhazování lístku do volební urny s pohrdáním přehlíží kapesníky na nosech členů komise.

*Jak neuvěřitelných krutostí jsem schopen,
já člověk, ale vinu dávám vždy tobě, ha- Šem.*

SAMAEL

Ulicemi ghetta se plížila Ataecina, vládkyně mrazivé mlhy, kreslící jinovatku po tvářích mrtvol vzpínajících zatnuté pěsti k nebesům. Stoupala po šedivé fasádě ponurého domu k jedinému oknu, ve kterém se mihotal nejistý plamen svíčky poskakující po dvou tělech sedících v mosazné vaně.

Hodinář Jákob, uctívající tradic židovského národa, absolvoval očistnou obřadní koupel v mikvi aby byl připraven s mírem v duši stanout před stvořitelem a s ním i jeho malý synek Ješua.

Než ho uložil po chladné koupeli do postele, ve které umřely na hlad jeho dvě sestry, vychrtlé dítě zašeptalo.

„Tatínku, vyprávěj mi o něm.“

Příběh o archandělu Michaelovi, ohnivému princí světla, jenž zvítězil ve velké bitvě nebeských vojsk nad Samaelem kterého srazil do závějí pekelného popela, dítě neděsil.

To protože smrt tady ve Varšavském ghettu hýčkala děti častěji, než jejich vlastní matky.

„Od těch časů se stal Samael padlý anděl vládnoucí temnotě. Chodí v dlouhém černém plášti a v ulicích nočních měst pokouší věřící ukradeným božím požehnáním.“ hlas starého žida se nesl prázdnými místnostmi a odrážel se od zdí s piktogramy, které zde zanechali vyryté v omítce zastřelení v naději, že jejich jména při vzkříšení suchých kostí Hospodinem budou rozluštna.

Před oním domem, který jediný svítil do povražděných ulic, zastavilo náhle auto a z něj vyskočili tři muži v lesklých pláštích. Jákob vstal z postele a podíval se z okna.

Spatřil, že vtrhli do domu a slyšel dupot těžkých, vojenských bot který mířil k jeho bytu. Na rozhodnutí zda vzít chlapce s sebou ke stvořiteli či jej ukryt, zbývalo sotva několik vteřin.

Hodinář konal téměř okamžitě a hodil deku na dítě.

„Ani nedýchej, Samael přichází.“ sykl a odstoupil od poste.

Když vyrazili dveře a stanuli na jejich prahu, k smrti vyděšený Ješua zadržující dech pod studenou příkrývkou spatřil postavu svého otce hodináře Jákoba, stojícího pokorně uprostřed místnosti připraveného na setkání s Bohem. Ke skloněné hlavě mu Samael přiložil pistoli.

Výstřel zněl jako tlesknutí a starý muž se skácel k zemi.

Samael, se stříbrnou lebkou na vojenské čepici, do jeho nehybného těla strčil špičkou nablýskané holínky.

„Der ewige Jude fand das gelobte Land.“ pronesl s hravým smutkem epitaf za mrtvého a ve smíchu ostatních zastrčil pistoli do pouzdra.

Až dlouho poté co černý vůz odjel, se Ješua opovážil vylézt ze svého úkrytu.

Zíral na ležícího otce, který měl v kaluži temné krve namočený plnovous a v těžko představitelné hrůze, se kterou přemohl strach, vběhl do nočních ulic.

Z podchodu, co v zběsilém úprku míjel, vyskočila zahalená postava a kývala na vylekaného chlapce.

Ješua chtěl utéct, ale jeho úmysl neznámý odhalil a tak mu hoch vběhl přímo do náruče.

Oba se ztratili ve stínu ponurého podchodu.

Ješua sebou škubnul sotva ucítil ruku na svých rtech, která tlumila skřeky co ve strachu vydával. Vzpourajícího jej dovlekl neznámý na malý dvorek k železnému poklopu s polskou orlicí.

Pod nadzvednutým krytem kanálu se blýskal železný žebřík svítící jako vycíděný sedmiramenný svícen při slavnosti šábesu. Ješua se přestal bránit, neboť ho nadobro opustily všechny síly.

„Ničeho se nemusíš bát.“ uslyšel, sotva jej neznámý přinutil slézt do hloubky podzemí.

Šli bez jediného slova za červenými záblesky.

Ješua na ten zářící sloup zíral a znalý zkazky o nebeském ohni, který všechny spravedlivé zahřeje, natáhl k žáru své prochladlé ručičky.

„Ješua, syn hodináře Jákoba.“ pronesl hrubým hlasem muž co ho přivedl ke kruhu postav a vrátil identifikační kartičku do kapsy chlapcova saka.

„Je tak drobný.“ dívka s vyholenou hlavou v pružované vezeňské uniformě sundává z Ješuy vlhký kabátek s Davidovou hvězdou na prsou.

Zručně rozvazuje koňské zíně, které měl v botách namísto tkaniček. Když je stáhla z bosých chodidel, vhodila bagančata do ohně stejně jako zbylé chlapcovo ošacení.

Ješua se polekal, stávalo se totiž často že o šaty byli olupováni nejen mrtví, ale i živí a ti pak museli čekat dokud neumřel někdo v jejich blízkosti aby se mohli obléct do ještě teplého oděvu potřísněného sedlinou vyteklou z umřelých.

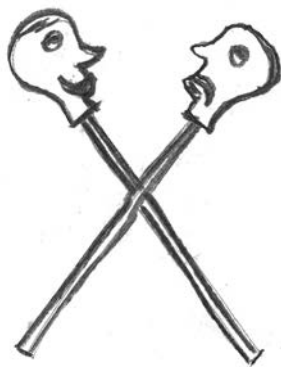
„Přiběhl přímo z Chlodne.“ řekl soucitně muž a pohládl hoča po černých vlasech.

„Ale tam přece všechny zohavili dlouhými noži ukrajinští fašisté!“ dívka v hrůze tiskne Ješuu na svá prsa.

„Copak se ti to stalo maličký že jsi byl ve tmě tak sám venku? Kdepak je tvůj otec?“

„Vzal si ho Samael. Přišel pro něj v černém plášti. Viděl jsem ho.“ Ješua se začal třást při vzpomínce na tvář muže v uniformě, kterého spatřil na okamžik malým otvorem v dece.

Nad Varšavské ghetto se snesla vlhká sladkost smrti, než maličký Ješua konečně usnul. A mezitím jeho Samael, s obličejem nalepeným na okénko limuzíny se zhasnutými světly při lovu židů, prodělal přeměnu v rabínského archanděle smrti. A živí té noci si zahráli tysiachu s mrtvými.

Boří domy a přesto jí k tanci nepřemluvíš.

VÍTR

Vítr se proháněl po opuštěné zahradě a zvedal hrsti listů do víru aby je vzápětí nechal spadnout, ale sotva se přiblížily zemi, opět je vyzdvihl do výšky. Je totiž vrtošivě hravý, někdy něžný jako květ divoké růže povívaje záclonou, jindy krutý jako nevyslyšená láska když přelévá oceány.

Byla zrovna poslední srpnová neděle a před domem na Vichrném pahorku, kolem kterého se rozkládala ona opuštěná zahrada, stanuli dva unavení lidé. S úlevou že došli konce své pouti odložili na zem objemná zavazadla.

„Ten dům mě děsí.“ přiznala vyčerpaná žena svírající vrtící se batole ve svém náručí.

„Stačí vápnem obílit štít, pohrabat zahradu a napnout prádelní šňůru s plínkami. Vsadím se, že budou rázem vysušené. Copak necítíš jak tady příjemně fouká?“ muž otevřel branku vyspravenou chatrnými latěmi a po kamenné cestě táhl k domku vozík s dětskou postýlkou a rancem prádla.

Žena s dítětem nesměle vykročila za ním.

Uvnitř bylo stavení překvapivě prostorné a kojící žena se kolem sebe zvědavě rozhlížela.

„Naší malé tady náramně chutná a to je dobré znamení.“ konstatovala s uspokojením v lepší náladě.

„Jen odpočívajte moje paní a já zajdu do lesa pro dřevo aby bylo čím večer oheň nakrmit.“ muž, aniž by čekal na odpověď, vesele vyběhl s prázdným košem.

Již za několik hodin se dubové podlahy blýskaly čistotou a když v kamnech zapraskalo suchých větví a šišek, šířila se kuchyní vůně vařené bramborové polévky s houbami.

Sotva však zasedli k plným talířům, vítr nesměle rozechvěl okenní tabulku jako hladový pocestný čekající na pozvání.

„Jen si zůstaň venku, ty neřáde.“ zasmál se muž a dovrhel pevně okno.

Rozzlobený vítr zadul a do komína zatlačil štiplavý kouř

který stoupal doposud kolmo k nebi. V kuchyni bylo rázem nedýchately.

Muž vyskočil od stolu a otevřel okenic aby místnost vyvětral.

„Nechám chvíli dokořán i dveře. Zatracený komín, bude se muset vyčistit.“ oznamoval ženě a sotva zmáčkli kliku, vítr se vedral do domu.

Točil se nad stolem a kamny, tahal rukávy jejich oblečení a svištěl do podkroví kde nadzvedával tašky na slaměné střeše a bouchal dveřmi.

Oba zírali nevěřícně na tu zkázu a náhle žena vykřikla v úděsu. Spatřila černou dívku s rozčuchanými vlasy mávající nepřírozně rukama. Vše v domě bylo v pohybu, talíře spadly na zem, dvířka kamen se s rachotem otevřela a dívka plnou hrstí mrštila svítící uhlíky do postýlky se spícím dítětem.

Žena k němu přiskočila aby jej zachránila před plameny, které poskakovaly na peřince z husího peří, ale vítr ji srazil na zem a smýkal s ní až na zahradu. Šílená hrůzou, následovaná mužem, běžela a běžela a nezastavila se dříve dokud se jí neztratil onen strašlivý dům dočista z očí.

Až pak nabyli zdravého rozumu a teprve si s hrůzou uvědomili že své dítě ponechali na pospas ohni. Nedbajíc strachu z předešlých chvil se rozběhli zpět ke stavení vévodčímu Vichrnému pahorku.

Vítr v něm však dávno ustal a oni spatřili na zahradě smějící se batole, které dívka v černém šimrala teplým stvolem trávy na bosých nožičkách.

Za několik chvil kráčeli muž a žena s batoletem v náručí cestou dolů z Vichrného kopce na kterém byl dům postaven, ale před svým odchodem ponechali všechna okna a dveře otevřená dokořán.

„Ubohá Meluzíno, prozrad' nám proč tak srdceryvně pláčeš do komínů lidských stavení.“

Touha po slávě je smrtící droga bez stavů abstinence.

FANYNKA

Luisa byla slavná celebrita, děva z chudé rodiny, která svým prostým příběhem zasáhla srdce dospívajících dívek. Ty si v jejím životě našly nejenom naději, jenž živila jejich ne-realizovatelné představy, ale také malou skulinku pro únik před smrtící všedností. Napodobovaly svůj idol naprosto ve všem, počínaje účesem a konče i takovou drobností jakou se stala miniaturní piha pod levým koutkem úst. Zelené oči jejich ideálu byly svědkem překotných záchvatů štěstí i slz z prvních lásek, neboť její plakáty visely v intimním přítmi dívčích pokojíků všech kontinentů.

Co však zůstalo skryto byl fakt že Luisa, vlastním jménem Alexandra, vyrostla v zámožné městské rodině a její příběh byl od počátku do konce vymyšlen, aby se lépe manipulovalo s těmi bláhovými snílky kteří uvěřili, že život si každý může prožít jak si bude přát. A za vyplnění takových snů byli ochotni bez rozmyšlení zaplatit jakoukoliv cenu.

Peggy byla jedna z obdivovatelek, které Luisa převrátila život od prvního seznámení. Milovala na ní vše a pečlivě sbírala zprávy a zprávičky o jejím životě. Napodobovala známá i skrytá gesta světové hvězdy a proseděla před zrcadlem dlouhé a dlouhé hodiny. Celé dny věnovala studiu její chůze. Byla jí přímo posedlá. Nechala si obarvit vlasy na modro, vytrhat obočí aby mohla červenou linkou své oči orámovat do srdíček, tak jak její idol.

Její citové vzplanutí však nepatřilo mezi krátkodobé jako u většiny stejně starých děvčat. Bylo živeno směsicí obdivu, zášti, touhy, nenávisti sama sebe a jak sláva popové hvězdy stoupala, tak se Peggy stále víc a víc vzdalovala od reality a bez obav z možných následků přijímala novou identitu. Přátele ji dávno oslovovali Luisa Pegg a smáli se její nevídané posedlosti kterou zdělila, Bůh ví, po kom. Její otec pracoval v nákladních docích a matka jako číšnice na čerpací stanici blízko nájezdu k dálnici.

V jeden pondělek, sotva usedla k zrcadlu, nemohla uvěřit tomu co v jeho odrazu spatřila. Dívala se do zelených očí Luisy s malinkou pihou u levého koutku úst. Proměna byla dokonalá. Peggy se stala identickým, bezpohlavním klonem slavné zpěvačky.

Jelikož pokud někoho obdivujete s odhodláním zabít vlastní osobnost a ve svém snažení nepolevíte dnem ani nocí, potká vás záměna nevyhnutelně.

Jediné čeho postrádala byl Luisin zázračný hlas. Peggy, i po proměně z onoho pondělí, zpívala stejně nezněle jako dřív ale netrápila se tím, protože neuvěřitelná přeměna ji nadchla a čím déle se prohlížela tím více věřila že je opravdová Luisa.

Napadlo ji vyběhnout do ulice a tak se rychle oblékla do typického kostýmku Luisy, stříbrno červeného, ve kterém se nechala hvězda zvěčnit na titulní stránce nejnovějšího čísla popového magazínu Glow.

Následující hodiny byly nepřekonatelné a Peggy jakoby vstoupila do říše všemožného. Při rozdávání podpisů na zaplněném chodníku dívkám, toužícím po jediném pohledu či sevření ruky kterou k ní z davu s křikem natahovaly, dosahovala opakovaně vrcholů vzrušení. Ty samé dívky, jako byla před proměnou Peggy, ji nyní obdivovaly a byly ochotny udělat vše pro získání její náklonnosti.

Ach, jak se cítila šťastná když večer ulehala do své prosté postele.

Spánek však měla neklidný, neustále běhala k zrcadlu v obavách aby o svůj vzhled nepřišla.

Peggy si neuměla ani v té nejtroufalejší fantazii představit, jak opojná je přízeň davu který ji obdivoval. Děvčata ji